No. 67. 1846.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 5 Junij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

AZIE.

De cholera in Perzië en Indië. Men heeft reeds ...igd dat de cholera in verscheidene provincien van ... verschenen is, alwaar zij schrikkelijke verwoestin... in al de groote steden aanrigt. De kwaal heeft zich ...spreid van Bockhara tot Herat en Meshio, toen heeft zij ... naar het zuiden der Kaspische zee gewend, tot aan ...ran en Isphahan. De laatste tijdingen uit Odessa mel... dat zij het russisch grondgebied is overgetrokken en te ... is verschenen, zich noordwaarts rigtende, tusschen ... Kaspische- en de Zwarte Zee. Aan eenen anderen kant ... zich de cholera eensklaps te Orenburg vertoond, in ... mijnen in het Uralgebergte; zij is over de Volga geko..., en is in Europa te Casa, op een afstand van omtrent ...0 kilometers van Petersburg. Indien de ontvangene be...ten waar zijn, dan heeft de ziekte eene onregelmatige ...ing gevolgd. Zij is van het westen noordwaarts geloopen, ... schijnt de oevers der rivieren gevolgd te hebben, gelijk ... geschiedde tijdens den grooten inval van 1828 à 1832. ... cholera die Frankrijk in 1831 zoo zeer verwoestte, had ... gedurende zeven jaren van 1823 tot 1830, verwoest. Hare eerste verschijning was in 1823 te Orenburg, en ... verbleef gedurende vijf jaren in de omstreken dier stad. ... verscheen op nieuw te Orenburg in 1829, en tijdens ... tweeden aanval, waren hare verwoestingen zoo groot, ... meer dan een tiende gedeelte der bevolking er door ...vallen werd, en een vierde der aangevallene personen er ... stierven. Zij herstte in julij 1831 te Petersburg en in ...ber van hetzelfde jaar, in Frankrijk uit.

Te Tiflis, waar de plaag nieuwe verwoestingen schijnt te ...rigten had hare eerste verschijning het drie derde der ...gerande personen naar het graf gesleept.

AMERIKA.

— De oorlog, tusschen Mexico en de Vereenigde Staten ...gebroken, veroorzaakt aldaar vele beweging. De troe... van beide landen stonden op de grenzen. De beide ka...rs van N. Amerika hebben onmiddelijk 10 millioenen ...lars gestemd voor oorlogskosten, alsmede eene ligting he...den van 50,000 man, welke het leger tot 80,000 man zal ...engen. De president *Polk* heeft daarop den 13 mei eene ...rlogsverklaring uitgevaardigd. Te New-Orleans waren ...edig 1500 vrijwilligers ingeschreven. De Amerikaansche ...ot bestaat in de golf van Mexico uit 3 fregatten, 4 kor...ten, 2 brikken en 2 stoomschepen, en aan de westkust ... Mexico kruisten 2 fregatten en 2 korvetten.

POLEN.

WARSCHAU, ultimo April. De inhechtenisnemingen ... in het geheele Polen voort. Reeds zuchten 2000 per..., waaronder vele vrouwen, in de gevangenis. Eene ... uit den aanzienlijken stand gaf den geest onder de ...oblingen. *Alexander Grzegorzewski*, het bekende mede... van de revolutionaire regering, die op de citadel alhier ..., is ten gevolge van de geleden martelingen krankzinnig ...worden. Eene dame heeft zich vergiftigd, en men vreest ...r haar leven.

ENGELAND.

— Men zal zich een denkbeeld kunnen vormen van den ...llen aanwas van Manchester, als men nagaat, dat sedert ...telling in 1841, eene vermeerdering van 59,770 zielen ...aar heeft plaats gehad, zijnde meer dan de vermeerdering ... 1831 op 1841, die 53,373 bedroeg. Men rekent de be...king thans op 295,277 zielen.

BELGIE.

— Men leest in den *Impartial de Bruges*: Doctor *v.* ... was jure in de zaak van *van Temsche*, betigt van ... echtgenoote te hebben vergiftigd; deze man werd ver...deeld bij meerderheid van eene stem; doctor *v. D....* ...oorde tot het getal dergenen die van zijne schuld over...d waren. Sints dien tijd is eene verandering in den geest ... des doctor gekomen, die meent de oorzaak te zijn van *van Temsche's* veroordeeling. Die gedachte heeft hem zoodanig overmeesterd, dat zijn verstand bezweken is in de worsteling met zijn geweten.

NEDERLANDEN.

ARNHEM, den 1. Junij. Hooger op, aan den Rijn, merkt men eene belangrijke beweging op onder de israëlitische gemeenten. Niet alleen de hoogduitsche joden streven naar eene betere staatkundige toekomst (*welke zy, hier te lande, sedert zoo vele jaren, genieten*), maar zij laten zelfs hunne vooroordeelen en dwalingen varen. In Belgie en Frankfort heeft het grootste gedeelte hunner zich van de oude sijnagoge afgescheiden om eenen tempel te stichten als die der protestanten, met orgel, zang en leerrede. Voorts hebben zij, even als de Christenen, den zaturdag (sabbath) op zondag overgebragt, om met de Christenen, eenen en denzelfden dag te vieren. Drie van de geleerdste rabbijnen hebben bewezen, dat de bijbel, alleen den zevenden dag als rustdag vaststellende, daartoe evenmin den zaturdag als den zondag heeft aangewezen.

De Israëlieten van Töplitz hebben reeds de tweede feestdagen van Paschen, Pinksteren en het feest van den tabernakel afgeschaft. Allerwege worden de Israelitische hervormers door de gouvernementen ondersteund, zelfs door het Oostenrijksche. Deze ommekeer wordt algemeen, en bijna de gansche duitsche drukpers houdt zich daarmede bezig. (*Arnh. C.*)

— Uit Amsterdam zijn dezer dagen tusschen de *zeven-* à *achthonderd* koopvaardijschepen (waaronder drie Oost Indievaarder) naar Archangel vertrokken, om koren te halen.

— Te Amsterdam is, onder den titel van: *Inrigting tot vereenvoudiging van het begraven*, en onder bestuur der heeren mr. *C. E. Vaillant* en jonkh. mr. *W. J. Berg van Dussen Muilkerk*, eene inrigting gevormd, die zich voorstelt het begraven op eene meer eenvoudige, meer met den tijd overeenkomstige, minder drukkende en kostbare wijze te doen plaats hebben, dan die welke tot hiertoe in de hoofdstad gebruikelijk is.

— Een reizende troep Arabieren vertoont thans te Amsterdam, verbazende kracht- en vlugheidstoeren; het is soms geen gejuich meer, maar een gegil van genoegen onder het publiek; een niet tot overdrijving hellend blad beschrijft ze als elastieke ballen, die bij elke aanraking van den grond met nieuwe vaart opspringen, als den overgang van den mensch tot den luchtgeest.

— Voor eenigen tijd meldde men uit Sneek dat zich aldaar een meisje bevond dat een aanzienlijk getal spelden had ingeslikt en dat die spelden zich van tijd tot tijd door onderscheidene ligchaamsdeelen naar buiten werkten — dit is zeker zeer bijzonder, maar het komt ons voor, dat het navolgende voorval dat wij in de *Kunst- en Letterbode* van 1820 vonden, nog wel buitengewoner is.

« Zekere *Honoré Cogordan*, een reizend goochelaar, wilde, in navolging van zijne indiaansche collega's, eene kling van elf duim lang in zijne keel steken; een der aanschouwers veroorzaakte hem eenen kleinen schrik, hetgeen ten gevolge had dat de kling hem ontglipte en hij dezelve inslikte. Daarop volgen hevige pijnen in verscheidene deelen van den buik, zonder echter zijne gezondheid aanmerkelijk te ondermijnen. Zoo duurde het omtrent vijf maanden, toen eenige gezwellen aan de regter zijde de aanwezigheid van de kling aantoonden. De patient besloot, om in een der hospitalen te Parijs hulp te zoeken, en Professor *Dubois* had het geluk, met behulp van zijnen bekwamen zoon, na verloop van eenige dagen de geheele kling er uit te trekken en door deze moeijelijke maar volmaakt gelukte operatie de natuur in eenen arbeid ter hulp te komen, welke zij, aan zich zelve overgelaten, waarschijnlijk slechts langzaam en met moeite zoude tot stand gebragt hebben."

GRONINGEN, den 31. Mei. Voor eenige dagen heeft, naar men verneemt, te Noordwijk, gemeente Marum, in deze provincie, de volgende vreeselijke gebeurtenis plaats gehad. Een landbouwer was bezig met landarbeid; zijne vrouw zond hem tegen den middag zijn middagmaal, bestaande in meelspijs, terwijl zij, naar het schijnt, nog een tweede soort van spijs voor zich zelve had gereed gemaakt. Het meisje (van ongeveer 10 jaren) dat het eerste potje met eten naar het veld bragt, proefde daarvan, werd onmiddellijk daarop ongesteld, had nog slechts even den tijd, om den man het eten te brengen, en bezweek spoedig. De man van de spijs gebruikende, vond daaraan een onaangenamen smaak, at er echter van, met dat gevolg, dat hij reeds tegen den avond een lijk was. Het gemeente-bestuur van de zaken verwittigd zijnde, was nog vroeg genoeg op de plaats aanwezig, om den man nog levend aan te treffen. De officier van justitie, de regter-commissaris met den griffier zijn weldra derwaarts vertrokken; de geregtelijke lijkopeningen hebben Vrijdag jl. plaats gehad. Wij willen of mogen de justitie niet vooruit loopen, en voegen hier nog slechts bij, dat de vrouw van den ongelukkigen gisteren herwaarts overgebragt, en dat men thans bezig is, ook langs den scheikundigen weg deze zaak verder te onderzoeken.

— De Regtbank eener stad in Gelderland is den 20 dezer in eene vrij curieuse zaak betrokken; zie hier het exploit van dagvaarding:

Aangezien ten vorige jare door den gedaagde (*J. P. B. van Kruyne*) eene wond is toegebragt op het aangezigt van de eischeresse (mejufv. *Theodora Edbrink*), ten gevolge van welke wond: 1° de eischeresse gedurende een geruimen tijd buiten staat is geweest het noodzakelijke werk voor haar levensonderhoud te verrigten, hetwelk haar een verlies van 50 dagen heeft veroorzaakt, elke dag berekend op 50 cent; 2° de eischeresse zich verpligt heeft gezien, de kosten harer genezing te betalen, geschat op *f* 30; 3° het gelaat van eischeresse zoodanig is geschonden geworden, dat zij geheel misvormd is en voor geheel haar verder leven een afschuwelijk tronie, in plaats van een bevallig gelaat (lief bakkesje) moet dragen.

Aangezien de daad van gedaagde is wederregtelijk en dat hij, bij gevolg, verpligt is de eischeresse schadeloos te stellen voor al de haar veroorzaakte kosten en schaden, en onder welke niet slechts de bij paragr. 1 en 2 genoemde sommen begrepen moeten worden, maar ook het nadeel, dat ten gevolge van bovengemelde kwetsuur het aangezigt van eischeresse heeft geleden;

Aangezien een bevallig gelaat een der voordeelen en voorregten is, waarmede de natuur de vrouw heeft beschonken, ten einde daardoor eene gelukkige betrekking in de maatschappij te verkrijgen, en dat daarentegen een afschuwelijk gelaat wezentlijk als een ramp voor het schoone geslacht moet beschouwd worden;

Aangezien de gedaagde, door het schenden van het aangezigt, aan de eischeresse de gelegenheid benomen heeft om door dit middel hare fortuin in de wereld te maken, en dat hij haar dus heeft beroofd van een voordeel, 't welk zij bezat, en dat, om het niet *boven* de waarde te taxeren, door haar slechts op *duizend gulden* wordt geschat;

Verzoeken: dat het der Regtbank moge behagen, den gedaagde te veroordeelen, om aan de eischeresse te betalen:

1°. de som van *f* 25 als schadeloosstelling voor tijdverlies, dat zij heeft geleden in de uitoefening van haar beroep, gedurende de geneeskundigen behandeling;

2° de som van *f* 30, voor de kosten van hare genezing;

3° de som van *f* 1000, ter vergoeding wegens het verminken van haar aangezigt; een en ander des noods invorderbaar bij lijfsdwang;

en eindelijk de kosten van 't geding. —

Wij vermelden nog, dat de eischeresse de 4 kruisjes reeds achter den rug had. Geen wonder dus, dat zij het verlies van hare schoonheid slechts op *f* 1000 taxeerde!!

REGTSWEZEN.

Provinciaal Geregtshof van Zeeland.

Zitting van den 26. Mei 1846.

Voorzitter Mr. S. de Wind.

Vervolging, ter zake van honende en beleedigende uitdrukkingen, vervat in het opstel, getiteld: *Een woord aan allen die hun vaderland lief hebben*, voorkomende in de *Vlissingsche Courant* van 17. November 1845 No. 138.

—

BEEREN-BIEFSTUK.

(Vervolg en slot van onze vorige.)

En verder? zeide ik, levendig getroffen door dit verhaal, ...lk mijne belangstelling, als jager, opwekte.

En verder, ging mijn hospes voort, kan buurman niets zeg... hetgeen Willem des avonds uitvoerde.

...n half zeven zag zijne vrouw hem het geweer opnemende, ...zak van grijs linnen onder zijn arm rollen en uitgaan. Zij ...de hem niet vragen waar hij heen ging want Willem was ...an niet, om aan eene vrouw rekenschap te geven.

...ans had, van zijne zijde, werkelijk het spoor van den beer ...kt; hij had dit gevolgd tot zoo verre tot dat dit zich in ... boomgaard van Willem verloor, en geen regt hebbende zich ...ijns buurmans grond op de wacht te stellen, plaatste hij zich ... het dennenbosch, dat ter halver zijde tusschen den berg ... tuin van Willem ligt.

...ijl de nacht helder was, zag hij dezen de achterdeur .... Willem naderde tot aan den voet eener graauwe rots, ... van den berg tot in het midden zijner omheining was ..., welke van zich hoogstens op twintig schreden van ...boom bevond; daar hield hij stil; hij keek rond of niemand hem bespiedde, ontrolde zijn zak, kroop er in zoodat slechts zijn hoofd en beide armen daar buiten waren en tegen de rots steunende was hij weldra zoo gelijk met de steenen door de kleur van zijn zak en de onbewegelijkheid zijns persoons, dat de buurman, welke wist dat hij daar was, hem zelf niet kon onderscheiden. Zoo verliep er een kwartier uurs met het wachten naar den beer. Ten laatste kondigde een aanhoudend gebrul hem aan. Vijf minuten daarna ontdekte Frans denzelven.

Maar hetzij uit list, hetzij dat hij den tweeden jager had ontdekt, hij volgde zijnen gewonen weg niet, maakte eenen omweg en in plaats van ter linkerzijde van Willem te komen, zoo als hij daags te voren had gedaan, ging hij ditmaal ter regterzijde buiten het schot van Frans; maar ter naauwernood op tien schreden afstands van den tromp des geweers van Willem.

Willem verroerde zich niet. Men zou gedacht hebben, dat hij zelfs het wilde dier niet zag, waarop hij loerde en hetwelk hem scheen te trotseren door zoo digt langs hem voorbij te gaan. De beer scheen van zijnen kant onbekend met de nabijheid eens vijands en vervolgde langzaam zijnen weg naar den boom. Maar op het oogenblik dat hij zich op de achterpooten stelde en den stam met zijne voorpooten omvatte, waardoor hij zijne borst bloot gaf welke door zijne breede schouders niet gedekt was! schitterde een lichtstraal eensklaps tegen de rots en de geheele vallei weergalmde van het geweerschot met dubbele lading en van het gehuil van den doodelijk gekwetsten beer.

Misschien was er niemand in het geheele dorp, welke het schot van Willem en het gebrul des beers niet hoorde.

De beer vlugtte en kwam zonder hem te ontdekken, Willem op tien schreden voorbij, die armen en hoofd in zijn zak had terug getrokken en zich op nieuw met de rots gelijkvormig maakte.

De buurman beschouwde dit tooneel, op zijne knieën gelegen en op de linkerhand steunende en omvatte, bleek met ingehouden adem, zijn karabijn met de regterhand.

Niettemin is het een onverzaagd jager. En evenwel heeft hij mij verzekerd, dat hij op die oogenblikken liever op bed had gelegen als op dien post.

Het werd bedenkelijk, toen hij den gekwetsten beer na eenen omweg, zijn spoor van den vorigen dag zag opzoeken, hetwelk regelregt tot hem voerde. Hij maakte een kruisteeken, want onze jagers zijn vroom, beval zijne ziel aan God, en verzekerde zich dat zijn karabijn geladen was.

De beer was slechts vijftig schreden van hem verwijderd, brullende van pijn, stil staande om zich te rollen en in de zijde te bijten ter plaatse der wonde en vervolgens zijnen loop te hernemen.

Hij naderde nog altijd. Slechts dertig schreden was hij verwijderd. Twee seconden nog, en hij zou tegen den loop des kara-

Na het door den Raadsheer Rapporteur uitgebragte verslag, werd het woord verleend aan den Advocaat der appellante, Mr. D. van Eck, die de volgende rede uitsprak.

Edel Groot Achtbare Heeren, Voorzitter en Leden van dezen Hove!

Toen ik in eersten aanleg de verdediging der beklaagde voordroeg en de gronden daartoe ontwikkelde, toen deed ik dit met het volkomenst vertrouwen dat een gunstige uitslag mijne pogingen zoude bekroonen en vrijspraak of ontslag van regtsvervolging der beklaagde daarvan het noodwendig gevolg zoude zijn. Waar toch zoo vele bedenkingen, ieder bij gegrondverklaring op zich zelve doodelijk voor de beschuldiging, konden worden aangevoerd om de aanklagte te bestrijden, daar was de hoop levendiger om den palm der overwinning mede te dragen.

Doch, hoe gegrond die hoop ook mogt zijn, zij werd verijdeld; welke verwachtingen ook voor de verdediging waren ontstaan, ze werden den bodem ingeslagen, want de regter oordeelde en sprak het schuldig uit.

En heeft nu dat vonnis ons overtuigd van de ongegrondheid onzer beweringen? Verre van daar. Bewustheid van ongelijk in het uiten eener tegenovergestelde meening kon ten gevolge dier uitspraak niet bij ons ontstaan, want dezelve houdt geene wederlegging in onzer redeneringen. Alsof ze zelfs niet geuit waren, wordt de waarde van dezelve niet onderzocht, maar stilzwijgend voorbijgegaan.

Ook dat hadden wij niet kunnen verwachten. Gronden van verdediging in zoo grooten getale en met overtuiging des gemoeds aangevoerd; gronden, welke, zoo als mij gebleken is, in staat waren de goedkeuring van geachte regtsgeleerden weg te dragen, kwamen mij voor wederlegging te kunnen eischen, en dat te meer omdat het hier geldt eene zaak van het uiterste belang, eene zaak, waarvan de behandeling door duizenden met aandacht wordt gevolgd, omdat ze geene geringe bijdrage zal leveren tot het begrip, hetwelk men in dit land heeft van vrijheid van drukpers.

Geen wonder dan dat wij vertrouwend blijven hechten aan de waarde van redeneringen in eersten aanleg in het geheel niet tegengesproken; dat wij hier klaagtoonen komen aanheffen tegen het desniettegenstaande veroordeelend vonnis en ons goed regt aan uwe beoordeeling komen onderwerpen.

Bij de behandeling van dit hooger beroep zal ik uwe aandacht niet noodeloos vermoeijen door eene herhaling van al hetgeen door mij in eersten aanleg is aangevoerd. Ik mag toch veronderstellen dat het verslag u zoo even door den heer rapporteur gedaan, in vele opzigten voor u slechts eene bloote formaliteit is geweest, omdat gij reeds vroeger bekend zijt geweest zijn met de behandeling dezer gewigtige zaak, waarover gij wist dat gij geroepen zoudt worden te oordeelen.

Het *Weekblad van het Regt* en de *Vlissingsche Courant* hebben toch de door mij in eersten aanleg gehoudene pleitrede in haar geheel opgenomen. Het is daarnaar dat ik onder overlegging der daartoe betrekkelijke nommers van laatstgemelde Courant u verwijze.

Ik meen dus hier te kunnen volstaan met eene beknopte aanwijzing der gronden, waarop zich ons regt steunt, met bijvoeging van die punten van verdediging, welke zich sedert voor mij hebben opgedaan en de wederlegging van het vonnis a quo, voor zoo ver hetzelve daartoe de gelegenheid aanbiedt.

Gunt mij daartoe uwe mij steeds vereerende aandacht.

Geen beklaagde van eene drukpers-overtreding zal, gij weet het E. G. A. HH! in regten kunnen worden betrokken door eene onmiddelijke dagvaard, zonder dat er eene voorloopige instructie en verwijzing hebben plaats gehad. Art. 5 der wet van 16. Mei 1829 (Staatsblad No. 34) beveelt dat uitdrukkelijk.

Zal die bepaling eenige beteekenis hebben, dan is het die dat geene vervolging en derhalve ook geene veroordeeling zal mogen geschieden, dan ten gevolge van zoodanige feiten, als in het vonnis van verwijzing zijn ten laste gelegd. Alle veroordeeling op feiten, waarvoor geen regtsingang is verleend is ultra petita en kan niet bestaan.

En wanneer wij nu zien dat de beklaagde naar de openbare zitting wordt verwezen als zoude zij zich schuldig hebben gemaakt aan het in een gedrukt geschrift *verspreiden* en *in omloop brengen* van beleedigende uitdrukkingen, dan is het ons duidelijk dat zij niet vervolgd wordt voor het *drukken* of *doen drukken*, hetwelk haar niet ten laste wordt gelegd, maar alleen voor het *verspreiden* en *uitgeven*. Die handelingen M. H. H.! het behoeft geen betoog, betreffen alleen den uitgever, de drukker is als zoodanig aan dezelve vreemd. De beklaagde wordt dus vervolgd in hare hoedanigheid van *uitgeefster*.

De art. 4 en 5 van het souverein besluit van 24. Januarij 1814 (Staatsblad No. 17) verzetten zich hier echter tegen iedere veroordeeling; dan alleen zal de uitgever worden gestraft, wanneer het door hem uitgegevene zonder namen van schrijver of drukker in het licht verschijnt; indien dit niet plaats heeft, zooals in casu, is alleen de drukker, niet de uitgever aansprakelijk.

Weinig zal het er overigens toe doen of de beklaagde het onderwerpelijk artikel hebbe doen drukken, daarvoor is zij niet naar de teregtzitting verwezen en kan zij dus daarvoor niet worden gestraft.

Ontslag van regtsvervolging had haar derhalve te beurt moeten vallen, als zijnde het haar ten laste gelegde feit niet strafbaar gesteld bij de wet.

Doch welke daad men hier ook strafbaar moge achten, hetzij de uitgifte, hetzij het drukken van het beklaagde artikel, zoo zal het in allen gevalle naar den eisch van regten behooren bewezen te worden dat de beklaagde zich daaraan schuldig hebbe gemaakt, zal voor die handelingen eenige straf op haar kunnen worden toegepast.

Dat bewijs is niet geleverd. De bekentenis der beklaagde, zietdaar de eenige omstandigheid waarop men zich heeft gegrond, waarop men het als waar heeft aangenomen dat die handelingen door haar zouden zijn verrigt. Ten volle blijkt dit uit het vonnis zelve: « Overwegende" lezen wij daar, « ten aanzien van de schuldpligtigheid der beklaagde, dat zij ter teregtzitting heeft erkend het boven aangewezen stuk in het bij haar uitgegeven dagblad te hebben doen opnemen en drukken."

En toch lezen wij in art. 439 strafv. Eene bekentenis, door den beschuldigde voor den regter afgelegd, dat hij het aan hem ten laste gelegde misdrijf heeft gepleegd, en vergezeld van eene bepaalde en naauwkeurige opgave van omstandigheden, welke ook, hetzij uit eene verklaring van den persoon tegen wien het misdrijf is gepleegd, of uit andere bewijsmiddelen, bekend zijn, en daarmede overeenstemmen, kan een volledig bewijs van schuld opleveren.

Gij ziet het dus M.HH.! hoe bepaald en naauwkeurig de bekentenis ook moge wezen, ze zal niet genoegzaam zijn tot veroordeeling volgens den uitgedrukten wil des wetgevers, indien de waarheid der aangetijgde feiten niet tevens *uit andere bewijsmiddelen* bekend zij.

Het bestaan nu van die bewijsmiddelen is niet bewezen, zelfs niet eens beweerd. Of zal men daartoe verwijzen op de omstandigheid dat op het eind der courant, waarin het beklaagde artikel is opgenomen, de woorden worden gevonden: *Te Vlissingen bij A. W. van Bieren.*

Maar die woorden mogen hier niets afdoen; zij stellen geen bewijs daar dat die courant door of op last van de beklaagde is gedrukt, omdat er geen bewijs hoegenaamd aanwezig is dat die woorden van haar zijn uitgegaan. Men vergete het toch niet dat die courant niets anders is dan een *gedrukt* stuk en derhalve nooit als een schriftelijk bescheide in den geest van art. 436 strafv. gelden kan.

De geheele beschuldiging der schuldpligtigheid van de beklaagde steunt dus alleen op hare bekentenis, door geene andere bewijsmiddelen gesterkt.

En deze redenering is niet uit de lucht gegrepen; ze is zelfs niet nieuw. Van de waarheid derzelve was ook het Op. Min. bij de Arr. Regtbank te Zwolle doordrongen bij de behandeling der vervolging van den uitgever van den *Utopisch Politischen Snelwagen.* Ook daar erkende de heer van Hulst de uitgever te zijn der aangevallene brochure, ook daar stond zijn naam als uitgever op dat stuk vermeld, en toch verklaarde het Op. Min. (Zie *Weekblad* van 26. Januarij 1846, No. 672) dat *bij de op zich zelven staande bekentenis van den gedaagde* der feiten hem ten laste gelegd, hetzelve het noodzakelijk had geacht, deze bekentenis door aanwijzingen van elders tot het juridische bewijs te brengen en daartoe als getuigen te hebben gedagvaard den meesterknecht en den zetter der drukkerij van den beklaagde, benevens de boekhandelaars W. E. J. Tjeenk Willink en R. Boelens te Zwolle.

Ten duidelijkste vertrouwen wij dus te hebben aangetoond dat de beschuldiging volgens de wet is onbewezen en de beklaagde derhalve behoort te worden vrijgesproken.

Doch ook in andere opzigten faalt de gedane aanklagt. Geene veroordeeling toch, indien niet ten volle is aangetoond dat art. 375 van den C. P is overtreden. En dat kan men niet, tenzij men aanwijze dat een bepaald persoon of een bepaald ligchaam zich door de gebezigde uitdrukkingen zoude kunnen beleedigd achten. Het vonnis a quo wijst daartoe wel op de Tweede Kamer der Staten-Generaal, maar wie ziet niet in dat die uitspraak op eene grove dwaling steunt, op eene verwarring van het zedelijk ligchaam met de leden welke hetzelve uitmaken? Of zoude men met grond kunnen beweren dat de beleediging der leden, de beleediging van het zedelijk ligchaam in zich sluit. Maar al wedersprak ook art. 6 der wet van 1. Junij 1830, hetwelk de misdrijven van smaad, hoon en laster aan openbare autoriteiten aangedaan, uitdrukkelijk onderscheidt van die misdrijven, waardoor derzelver leden worden gegrieft, die bewering niet, dan nog zoude het gezond verstand zich daartegen verzetten.

En nu meenden wij van onze zijde overtuigend te hebben aangetoond dat het niet de handelingen waren van het zedelijk ligchaam, welke hier worden aangetast, maar de afzonderlijke zienswijze, het afzonderlijk gedrag van sommige leden van dat collegie. Is daar eenige acht op geslagen? Neen, de regtbank heeft die gewigtige bedenkingen met een diep stilzwijgen voorbijgegaan en in de beoordeeling der bedreven daad daaraan niet de minste aandacht gewijd.

In zonderlingen strijd bevindt zich dan ook dat vonnis met deszelfs eigene overwegingen. Immers erkent het zelve dat de bedoelde aantijgingen worden ten laste gelegd aan de leden van de Tweede Kamer met uitzondering van eenigen, zoodat, daar die beleedigingen op het collegie toepasselijk worden geacht, men derhalve vaststelt dat de Tweede Kamer bestaat uit de leden van dat ligchaam met uitzondering van eenige; eene stelling, welke al zeer moeijelijk zal vol te houden zijn.

Onzes inziens staat het dus vast M. HH.! dat niet de minste grief aan de Tweede Kamer is aangedaan en dat dus voor dat ligchaam ten onregte het harnas is aangetrokken; dat alleen afzonderlijke handelingen en inzigten van individu's zijn veroordeeld en de beklaagde ook daarvoor niet kan worden gestraft, omdat men niet bij magte is aan te toonen, welke leden der Kamer daaronder zijn bedoeld, welke niet.

Maar al gaven wij die onbegrijpelijke en onhoudbare stelling eens toe dat door het vervolgde opstel een zedelijk ligchaam zich beleedigd zoude kunnen achten, dan blijft het nog altoos de vraag welke autoriteit hier is gegriefd.

Hieromtrent bestaat er toch eene groote oneenigheid [...]schen de Regtbank en het Op. Min. Want terwijl van [...] eene zijde wordt aangetoond dat men de Tweede Kamer [...] het oog heeft gehad, zoo beweert men van den anderen k[...] dat de geheele vertegenwoordiging door die zinsnede is [...]griefd.

De waarheid is mijns bedunkens hier in het midden [...]gen. Er wordt noch gesproken van de Staten-Generaal, [...] van de Tweede Kamer, maar alleen van eene Kamer. [...] het nu waar wat het Op. Min. verkondigt, dat ingev[...] art. 79 en 80 der grondwet de vertegenwoordiging van [...] nederlandsche volk, de Staten-Generaal, uit twee Ka[...] bestaat, dan is het even waar dat de Staten-Generaal [...] hier niet beleedigd kunnen achten, omdat er slechts van [...] Kamer gesproken wordt en er dus natuurlijk een ander [...]legie wordt beoordeeld.

Maar welke Kamer bedoelt men dan hier? De Twe[...] zegt de regtbank, doch zij blijft in gebreke daarvan het [...]wijs te leveren. Geene enkele omstandigheid wordt er [...] den beschuldigden volzin ten laste gelegd, welke niet, e[...] zeer op beide Kamers zoude kunnen worden toegepast, [...] één verwijt gedaan, hetgeen beide collegien zich niet zo[...] kunnen aantrekken. Het is waar dat er op ééne plaats [...] het geheele stuk van de Tweede Kamer melding wordt [...]maakt, doch die zinsnede staat in geen verband met den [...]schuldigden volzin.

Want, nadat men den meesten leden van eene (ongenoe[...] Kamer ten laste heeft gelegd dat zij het welzijn van [...] lande niet behartigen, vraagt men of de natie derhalve [...] regt zoude hebben om op eene wettige wijze eene door [...] zelve gekozen vertegenwoordiging te eischen. En nu bew[...] men dat de Ministers en de Tweede Kamer waarschijn[...] dien wensch als oproerig geschreeuw zouden aanmerken, [...] daarom zegt men nog niet dat het die Kamer is, waar[...] men vroeger had gesproken. Eene gezonde redenering [...] zulk eene uitlegging niet toe.

Er kan dus niet duidelijk worden aangetoond, welk [...] chaam zich beleedigd zoude kunnen achten en ook op [...] grond had er vrijspraak moeten volgen. (*Vervolg hier[...]*

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 4. Junij. Sedert den 3. dezer zijn [...] ter reede gekomen.

Z. M. stoomschip Cerberus, kommandant van Maane[...]
Z. M. schooner Aruba, kommandant Berghuis.

Naar zee.

Van Greifswald:

Emma, J. van Hefike, ballast, Leer, laatst van Vlissinge[...]

Van Brussel gezeild:

Concordia, J. Gerdan, glas, Hamburg.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te Middelburg,

4 Junij 1846.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mud[...]	
J. Z. Tarwe (1844) .	f 10 20	W. Paardenboonen .	f
N. dito dito	- 9.90	W. Gr. Erwten . . .	-
J. Walch. Tarwe (1844)	- 10.40	W. Witte dito . . .	-
Nieuwe dito	- 10.20	Z. Paardenboonen .	-
O. Rogge (1844) . .	- 8 25	Z. Gr. Erwten . . .	-
N. dito	- 8 25	W. Koolzaad	-
Winter garst	- 4 40	Zomer dito	-
Zomergarst	- 4 10	Raapolie . .	f 51.50
Haver	- .	Patentolie . .	- 33 50
Boekweit	- .	Lijnolie . .	- 31 00
W. Witteboonen . .	- .	Lijnkoeken f	10.00 de 10[...]
Dito Bruineboonen . .	- .	Raapkoeken .	-

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 5 ure.
Sluiting des avonds " 9 "

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Bo[...]kens- en Duinpoort ten 10 ure.

---

bijna van den buurman gestooten hebben, toen hij eensklaps stil hield, de wind die van de zijde van het dorp kwam, met groot geraas opsnoof, een verschrikkelijk gebrul aanhief en weder den boomgaard binnen trad.

« Pas op Willem! neem u in acht! riep Frans, en snelde ter vervolging van den beer, alles vergetende om slechts aan zijnen vriend te denken, want hij zag wel dat indien Willem geen tijd had gehad zijn geweer op nieuw te laden, hij verloren was. De beer had hem geroken.

Hij had geene tien schreden gedaan of ik hoorde een kreet Dit was een menschelijk geluid, een schreeuw van schrik en angst te gelijk, een kreet in welke degene die hem uitte al de kracht van zijne borst, al zijne gebeden tot God, alle roep om menschelijke hulp had verzameld. Help! ! ! . . .

Niets meer, zelfs geen schreeuw volgde op den roep van Willem.

Frans liep niet, hij vloog, de helling van den grond verhaastte zijnen loop. Naar mate hij naderde, onderscheidde hij meer duidelijk het monsterachtige beest dat zich in de schaduw bewoog, het ligchaam van Willem vertredende en aan stukken scheurende.

Frans was vier schreden van hem verwijderd en de beer was zoodanig op zijn prooi verbitterd, dat hij hem niet scheen te ontdekken. Hij durfde geen vuur te geven uit vrees van Willem te dooden indien deze nog leefde, want hij beefde zoo sterk, dat hij niet meer meester van zijn schot was. Hij nam eenen steen op en wierp op den beer.

Het dier wendde zich woedend tot zijnen nieuwen vijand; zij waren zoo kort bij elkander dat de beer zich op hem met zijne borst tegen de tromp des karabijns stootte. Werktuigelijk bragt hij den vinger aan den haan, en het schot ging af.

De beer viel achterover, de kogel had hem de borst doorboord en de ruggewervel verbrijzeld.

Frans liet hem huilende op de voorpooten zich voortslepen en snelde naar Willem. Deze was geen mensch meer, ook zelfs geen lijk. Het waren beenderen en gekneusd vleesch, het hoofd was bijna geheel verslonden. (1)

Aan de beweging van het licht, hetwelk door de kruislanen scheen, bemerkende, dat verscheidene inwoners ontwaakt waren, riep hij bij herhaling en beduidde de plaats waar hij zich bevond. Eenige boeren snelden gewapend toe; want zij hadden het geschreeuw en de geweerschoten gehoord. Weldra was het gansche dorp in den boomgaard van Willem verzameld.

Zijne vrouw kwam met de anderen aan. Het was een verschrikkelijk tooneel. Al degenen, welke er bij tegenwoordig waren, weenden als kinderen.

Men deed voor haar in de geheele uitgestrektheid van het Rhonedal eene inzameling, welke 700 franken bedroeg. Frans s[...] haar zijne premie en deed ten hare voordeele de huid en [...] vleesch van den beer verkoopen. Om kort te gaan, [...] beijverde zich om haar te helpen en te ondersteunen. [...] herbergiers zijn zelfs overeen gekomen om eene inschrijving [...] te openen, en zoo mijnheer zijn naam er op wil plaatsen, [...]

« Wel zeker! geef maar hier."

Ik schreef mijnen naam en voegde er mijne gift bij, toe[...] stevige blonde knaap van middelbare gestalte binnen trad [...] was de gids, die mij den volgenden dag naar Chamouny [...] geleiden, en die mij kwam spreken over het uur van vert[...] op welke wijze de reis zou geschieden. Mijn antwoord wa[...] kort als duidelijk:

« Des morgens vijf ure en te voet.

---

(1) Ik verzeker dat ik vermaakshalve geen afgrijzen [...] of iets overdrijf; er is geen bewoner van Wallisserland wi[...] droevig uiteinde, hetwelk ik verhaald heb, onbekend is, e[...] wij de vallei der Rhône verlieten om den weg naar den S[...] te bereiken, verhaalde men ons overal, met weinig versch[...] bijzonderheden, deze verschrikkelijke en nog nieuwe gebeu[...]

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.